

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/130/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112240569
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112240569.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tótha a členov senátu JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 20.3.2015 č.k. 14C/417/2012-56, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výrokoch o zamietnutí žaloby, o nepriznaní náhrady trov konania účastníkom a zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania.

N e p r i z n á v a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 14C/417/2012-56 žalobu zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Vylúčil na samostatné konanie vec vedenú pôvodne Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 18C/234/2012 a 18C/235/2012. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného Okresného súdu Humenné, ktorý rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na výkon exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. V dôsledku nerozhodnutia v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov žalobcovi vznikla škoda a nemajetková ujma. Podľa názoru žalobcu neexistovala skutočnosť, ktorá by umožňovala súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi, keď k vydaniu rozhodnutia pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe, hoci prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou kompletnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Žalobcovi vznikla škoda predstavujúca istinu a príslušenstvo, ktoré viac nemôže byť priznaná rozhodnutím všeobecných súdov. Ďalej žiadal nemajetkovú ujmu vo výške 20 % z uplatnenej istiny s príslušenstvom ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, strata dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci, vrátane zamedzenia vymoženía pohľadávky cestou exekúcie.

Žalobca náhradu škody vyčíslil na 125,- Eur, predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky. 70,- Eur predstavuje zaplatenie pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, ďalších 40,- Eur za udržiavanie správy informačného systému a 15,- Eur za administratívne výdaje, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním

a kontroly stavu konania na exekučnom súde. Táto suma by nezaťažovala žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu.

Žalobca žiadal žalobu zamietnuť. Žalobca nedoložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Žalobca podal žalobu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty na prejednanie nároku na príslušnom správnom orgáne. Žalobu ako predčasnú žiadal zamietnuť.

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR I. US 16/2002, nedodržanie zákonných lehôt automaticky nemusí znamenať základné porušenie práv účastníka prerokovať vec bez zbytočného prieťahu.

Žalovaná poukazuje na to, že neexistuje dostatok právomoci všeobecných súdov preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Takéto skúmanie môže urobiť len Ústavný súd SR na základe ústavných sťažností. Všeobecné súdy môžu rozhodovať o náhrade škody na základe prieťahu v súdnom konaní len v prípadoch, ak to bolo konštatované vo výsledkoch vybavenej sťažnosti na prieťahy.

Pri nedodržaní 15-dňovej lehoty na vyhovieť žiadosti na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, tak v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z. súdy sú z úradnej moci povinné preskúmať materiálnu správnosť titulov, ktoré sú podkladom na vedenie exekúcie.

Uplatnená náhrada škody je len hypotetická a nezodpovedá kritériám vzniku nároku na náhradu škody, pričom zjavne nejde o skutočnú škodu. Nemajetková ujma je vyčíslená na základe nesprávnej právnej úvahy.

Čo sa týka dobrých mravov, žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné zmluvné podmienky a zneužíva slabé finančné a právne povedomie nízkopríjmových osôb. Žalobca nemôže poukazovať na rozpory s dobrými mravmi z hľadiska svojich ekonomických aktivít.

Z hľadiska obsahu spisu na Okresný súd Humenné napadli žaloby, ktoré sa týkajú exekučných konaní sp. zn. 12Er/366/2010 proti povinnej R. O., kde 8.6.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi zamietnutá. Uznesením z 24.8.2011 súd exekučné konanie zastavil. Obdobne v exekučnej veci sp. zn. 15Er/627/2010 proti povinnému E. T. dňa 20.8.2011 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá a uznesením z 22.8.2011 exekučné konanie zastavené. V exekučnej veci sp. zn. 12Er/1006/2010 proti povinnému A. C. bola žiadosť súdneho exekútora 18.10.2011 zamietnutá a uznesením z 31.10.2011 bolo právoplatne rozhodnuté o zastavení exekučného konania. V exekučnej veci sp. zn. 12Er/376/2011 proti povinnej P. U. bola žiadosť súdneho exekútora uznesením z 13.6.2011 zamietnutá. Dňa 13.9.2011 bola súdna exekúcia zastavená. Proti povinnej A. C. bolo vedené exekučné konanie pod sp. zn. 6Er/1114/2010, kde uznesením z 21.6.2011 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá. Uznesením zo dňa 16.8.2011 bolo exekučné konanie zastavené. Vo veci sp. zn. 18Er/165/2009 proti povinnému E. R. uznesením z 31.3.2011 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá. Uznesením zo 14.6.2011 bola súdna exekúcia zastavená. V exekučnej veci sp. zn. 5Er/624/2011 proti povinnej D. C. dňa 28.10.2011 bola uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá. Uznesením z 11.11.2011 bolo exekučné konanie zastavené. V exekučnej veci sp. zn. 10Er/563/2010 proti I. A. uznesením z 19.11.2010 bola zamietnutá žiadosť súdnemu exekútorovi na úroky z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 702,77 Eur s príslušenstvom. Ďalším uznesením zo dňa 1.4.2011 súd zamietol žiadosť na vydanie poverenia v tej časti exekúcie, ktorá ešte nebola zastavená.

Z vyššie uvedených pripojených spisov vyplýva, že návrhy žalobcov na náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa týkajú exekučných vecí, kde došlo k zamietnutiu žiadosti súdnemu exekútorovi na vydanie poverenia.

Súd nárok žalobcu posudzoval podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím a d) nesprávnym úradným postupom. Podľa § 9 ods. 1 zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným

postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa § 17 ods. 1,2 zákona, sa uhrádza skutočná škoda ušlý zisk, pričom v prípadoch, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z., súd preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútorovi, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Žalobca vytýka exekučnému súdu, že nerozhodol v zákonnej 15-dňovej lehote o zamietnutí žiadosti súdnemu exekútorovi na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa súdu takáto lehota platí len v prípadoch, keď súd vyhovie návrhu a poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Logicky tá istá lehota nemôže platiť pri zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, keď súd musí vypracovať rozsiahle rozhodnutie a v ňom patrične zdôvodniť svoj právny názor a vysvetliť porušenie zákona. Keďže exekučnými titulmi sú rozhodcovské rozsudky, je potrebné vychádzať aj zo spomínaného zákona o rozhodcovskom konaní (zákon č. 244/2002 Z.z.), pričom zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia bude extrémne krátka. Napokon aj Ústavný súd SR v rozhodnutí IV.US 471/2012 konštatoval, že nedodržanie lehoty nevyvoláva automaticky porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 1,2 Ústavy SR. Podľa nálezu Ústavného súdu SR aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (viď Nález Ústavného súdu SR IV.US 606/2012).

Podľa okresného súdu nevydanie rozhodnutia v exekučnom konaní v zákonnej lehote nemusí predstavovať také porušenia práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočného prietahu, že by predstavoval porušenie práv žalobcu. Navyiac, 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatí v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia.

Súd poukázal na to, že žalobca nepreukázal vznik škody, ani existenciu nemajetkovej ujmy, pričom sa súd stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že nie je možné priznávať nárok na náhradu škody z položiek náhrady správy pohľadávky a vymáhanie tejto pohľadávky. Nepostačuje len tvrdenie o tom, že tieto náklady žalobcovi mali vzniknúť. Žalobca nemá dôkazy na preukázanie takejto škody a neuniesol tak dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažujú. Výsledkom je neúspech žalobcu pri takomto type žaloby.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy, tu žalobca vôbec nepreukázal vznik prípadnej škody v dôsledku možnej insolvenčnej povinnosti. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti sú v takomto konaní bezvýznamné, pretože žalobca je právnická osoba. Žalobca nepreukázal zánik svojich podnikateľských aktivít v dôsledku tvrdenej nečinnosti súdu, pričom je potrebné vnímať aj samotné konanie žalobcu, ktorý koná v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca je negatívne vnímaný z hľadiska svojich podnikateľských aktivít vo vzťahu k spotrebiteľom.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd potom nárok žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Čo sa týka návrhu žalobcu na prerušenie konania do doby skončenia konania o položení prejudiciálnej otázky Okresným súdom Prešov vo veci sp. zn. 7C/6/2010, tak podľa súdu prvého stupňa zodpovedanie tejto prejudiciálnej otázky nebude mať zásadný význam pre toto sporové konanie. Preto nie je dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania. Úspešná žalovaná si náhradu trov konania nežiadala. Pri návrhovom konaní pri náhrade trov konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.), ak si žalovaná neuplatnila náhradu trov konania, potom ako úspešnej účastníčke súdneho konania nie je možné jej priznať náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu dal odvolanie žalobca. Súd rozhodol o merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, čím by došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základných práv na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný.

Súdom neprislúcha polemizovať vhodnosť limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo, akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vznikajú vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžka konania je ovplyvňovaná mimosúdnymi faktormi, napr. nárastom ekonomickej trestnej činnosti v rozsahu nevybavenej súdnej agendy a pod. Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavke čl. 6 ods. 1 zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.

Žalobca vytyka súdu, že pri rozhodovaní nevyužil Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom.

Žalobca poukazuje na to, že o prejudiciálnej otázke sa rozhoduje o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu. Tým, že nebolo rozhodnuté o žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania, odňala sa mu možnosť konať pred súdom. Žiada preto zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Krajský súd prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť ako vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k tomu dodáva:

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z., súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučný súd z úradnej moci podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, má právo skúmať žiadosť o udelenie poverenia, čo limituje 15-dňovou lehotou na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ale pri bezchybnom návrhu. Ak exekučný súd z úradnej moci je oprávnený preskúmať žiadosť o udelenie poverenia, tak lehota 15 dní vždy platí len pre prípady vyhovenia návrhu a poverenia súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Exekučný poriadok neuvádza žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia. 15-dňová lehota nie je stanovená pre prípad, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom. Potom nedodržanie 15-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o nevyhovení návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je porušením práva oprávneného. Pre prípad neudelenia poverenia na vykonanie exekúcie nie je zákonom - Exekučným poriadkom stanovená lehota, aj keď sa žalobca domnieva, že aj v takomto prípade by mala platiť 15-dňová lehota na vydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia.

Lehota na zamietnutie žiadosti na udelenie poverenia z Exekučného poriadku nevyplýva. Nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na vydanie rozhodnutia - urobenie úkonu v zákonom stanovenej lehote. Nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Ust. § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. udeľuje právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom tomu, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Keďže takáto podmienka nároku na

náhradu škody nie je osvedčená žalobcom, keď sa nedá konštatovať nesprávny úradný postup, potom rozhodnutie okresného súdu je správne, pokiaľ súd žalobu zamietol.

V exekučných veciach žalobca ako oprávnený nebol úspešný, keď súdnemu exekútorovi nebolo vydané poverenie na vedenie exekúcie. Tu štát má zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom len vtedy, ak takýto nesprávny úradný postup sa preukáže. Ak neexistuje v Exekučnom poriadku lehota na vydanie rozhodnutia o neudelení poverenia súdnemu exekútorovi, nemôže sa žalobca domáhať náhrady škody, ak nedošlo k porušeniu právnej povinnosti súdom.

Odvolačný súd prisvedčuje názoru žalovanému, že nie sú ani splnené podmienky na vyvodenie zodpovednosti z nesprávneho úradného postupu zadané v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak nebolo konštatované porušenie práva žalobcu v dôsledku prieťahu súdnych konaní, o čom je oprávnený rozhodnúť ústavný súd. Neexistuje rozhodnutie ústavného súdu či konštatovanie prieťahu v súdnom konaní predsedom okresného súdu. Novela § 9 zákona č. 514 len bližšie definovala podmienky pre konštatovanie prieťahu v súdnom konaní ako predpokladu na uplatnenie nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu. Ak kompetentný orgán nezistí nesprávny úradný postup, potom nie je možné vyvodiť zodpovednosť z nesprávneho úradného postupu vo forme náhrady škody.

Žalobca v konaní uplatňuje právo na náhradu škody. Výpočet náhrady škody je len hypotetický. Znalecký posudok nevyjadruje výšku škody v tom-ktorom exekučnom spore. Nie je preukázané, aby takúto škodu svojim konaním zapríčinil súd.

Keď žalobca uplatňuje nemajetkovú ujmu, tak žalobca nepreukázal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní, k ohrozeniu jeho podnikateľských aktivít, straty dôvery vedenej spoločnosti v súdnictve. Ide len o hypotetické úvahy žalobcu bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Odvolací súd nevidí dôvod na priznanie náhrady škody či priznanie nemajetkovej ujmy na základe aplikácie nálezov Ústavného súdu SR o priznaní finančného zadosťučinenia a zaplatenie v súdnom konaní a navyiac, keď v exekučnom konaní došlo k zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia

To, že žalobca v exekučnom konaní ako oprávnený viedol exekúciu, pričom exekučný súd konštatoval neprijateľnosť zmluvných podmienok spotrebiteľskej úverovej zmluvy, čo nerešpektoval rozhodcovský súd, potom exekučný súd nemohol vyhovieť návrhu žalobcu ako oprávneného na vedenie exekúcie v celom rozsahu. Neúspech v exekučnom konaní nemôže si žalobca zhojiť podávaním žalôb na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ako v tomto prípade.

Navrhovateľ v konaní poukázal na Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý súd môže považovať ako ďalší dôkaz v preukázaní žalobcom v konaní, pričom údaje z tohto znaleckého posudku nie sú verifikovateľné, pretože znalec vychádzal výlučne z údajov poskytnutých navrhovateľom. Znalecký posudok je aj tak bez významu vzhľadom na to, že sám navrhovateľ si zapríčinil neúspech v exekučnom konaní, ak viedol exekúciu na základe nevykonateľného titulu. Uplatnená náhrada škody vyjadruje len paušálne náklady, aj keď podložené tzv. znaleckým posudkom, pričom sa vykazujú náklady akejkoľvek administratívnej činnosti, ale nie priamo ku konkrétnemu nároku zo sporu. Nároky na náhradu škody sú skôr hypotetické, pretože vymedzujú všeobecné náklady správy pohľadávky u žalobcu bez konkrétneho určenia, pričom výška škody v súvislosti s jednotlivými prípadmi porušenia povinnosti exekučného súdu má predstavovať konkrétnu náhradu nemajetkovej ujmy u žalobcu. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, zatiaľ neosvedčeným, a vznikom konkrétnej škody.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy, žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením práva, že samotné konštatovanie porušením práva nebude dostatočným zadosťučinením. Výška nemajetkovej ujmy v konkrétnom prípade nie je žalobcom nijak preukázaná, najmä tvrdeného postihu nesprávnym úradným postupom, čo sa malo prejaviť aj v strate dôvery žalobcu v spravodlivosť. Z hľadiska morálnych aspektov z porušenia práva žalobcu, sám žalobca vymáha pohľadávku, ktorá je pochybná. Preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je pochybný. Odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne v celom rozsahu.

Ak žalobca poukazuje na retroaktivitu použitia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., tak odvolací súd konštatuje, že ide o nepriamu retroaktivitu, pretože v ods. 1 je vymedzený nesprávny úradný

postup a ods. 2, ktorý je účinný od 1.1.2013, len bližšie definuje posudzovanie nesprávneho úradného postupu súdom, ktorého dôsledkom sú sťažnosti na prieťahy a prípadné disciplinárne konanie, ktoré by konštatoval Ústavný súd SR. Keď neexistuje žiadne rozhodnutie týkajúce sa sťažnosti na prieťahy v konaní vo veciach, ktoré sú predmetom nároku žalobcu, nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup, ktorý je podmienkou na uplatnenie nároku na náhrady škody či nemajetkovej ujmy. Ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. len bližšie rieši otázku posúdenia nesprávneho úradného postupu, ale definovanie nesprávneho úradného postupu je stále uvedené v § 9 ods. 1 zákona účinného aj pred 1.1.2013. Aj táto námietka žalobcu z odvolania nie je dôvodná. Preto odvolací súd nevidí dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Žalobca v konaní vytyka neprerušenie konania pre polozenie prejudiciálnej otázky. Odvolací súd v zhode s okresným súdom konštatuje, že položená prejudiciálna otázka nemá fundamentálny význam pri posúdení správneho postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie, preto nebol dôvod na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania. Ak žalobca nebol úspešný v konaní, potom podľa § 140 ods. 1 O.s.p. je povinný nahradiť žalovanej náhradu trov konania. Keď žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, nemohol súd pri tomto návrhovom konaní (§ 151 ods. 1 O.s.p.) priznať úspešnej žalovanej náhradu trov prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 140 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania nežiadala, preto úspešnej žalovanej nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.